

byli odvezeni k soudu do Komárna. Auto nemělo jet větší rychlostí než 50 km, strážmistr s nabitým revolverem nás doprovázel.

V Komárně nás podplukovník – asi auditor – s velkým klením hnál zpět do Dun. Stredy, aby si to zde vyřídili sami. V Dun. Středě nás zavřeli do nějaké komory a znovu předvedli k výslechu k majorovi. Vyslechli nejprve mě nacionále (vyslýchal můj známý dr. S., který pak ihned odešel), a pak se mne mjr. ptal, za jaké zásluhy jsem dostal ten statek od pozemkového úřadu. Na mou odpověď, že jako hospodářský úředník měl jsem naň přednostní právo, a že jsem si jej koupil přímo, prohodil: „Směšné, byl jste dobrý Čech“. Pak se mně ptal, v jakém styku jsem byl s pplk. gšt. Koblitzem (našel u mne jeho navštívenku, kterou pplk. gšt. Koblitz při jedné své návštěvě u mne zanechal) a prohlásil, že jsem byl členem ozbrojené formace, což jsem však mohl vyvrátit. Na to vyslechli i Ing. Ž. a mjr., když prohlásil, že za chvíli uslyšíme rozsudky, nechal nás opět zavřít. Po uzavření v komoře nás různým způsobem zvenčí zastrašování, řinčeli řetězy a někdo slovensky řekl: „Vy českí psi. Vy odtiaľ žíví neodídete. Ešte si môžete zaspievať ‚Kde domov moj‘ – ... (*vulgárne slovo*) Vy z kurvy syny“, a podobně.

Za chvíli byli jsme předvedeni do kanceláře, kde byl generál, 2 plukovníci a jiní důstojníci, farář, statkář z Karcsa (*Korčany*), dr. S. a ještě jiní neznámí civilisté. Bylo nám řečeno, že v Maďarsku zůstat nemůžeme, že se nám ale ani haléf neztratí. Pak předskočil major – zprav. důst. a zakřičel na mne: „Už si ode mne dostal pár facek?“ Když jsem odpověděl, že ne, zvolal: „Ale můžeš je dostat, ty české prase.“ (Mluvil německy.) Pak na mne hodil můj kufřík. Na cestu mně dali z mých peněz Kč 300.

Četníci nás pak eskortovali na nádraží, kam zanedlouho přišla i má žena. Celý den nám nedali nic jíst, až nyní jsme si mohli koupit občerstvení. Četníci byli k nám celkem slušní.

Ing. Ž. mi sdělil o svém výslechu u majora: nejprve byl tázán, zda je Rus, zda byl ve světové válce a zda umí střílet. Když přisvědčil, prohodil major: „Přesvědčíte se, že i Maďaři umí střílet.“ Když by vyveden na dvůr, nasadilo mu tam 6 vojáků bodáky na prsa a teprve po delší chvíli odvedli ho do sklepení.

O výslechu paní S. neudává nic závadného. Byl jí však rovněž doručen vypovídací list.

Vypovídací listy obsahují toto odůvodnění: „Jako cizí státní příslušník ohrožuje svým pobytem na maďarském území státní zájmy.“ Listy jsou vydány vojenským velitelem a není proti nim odvolání.

8. 11. večer nocovali jsme na četnické stanici ve Velkém Légu (*Lehnice*). Musili jsme tam všichni usednout na židle do kouta.

9. 11. 08.00 hod. byli jsme propuštěni u Úzoru (*Kvetoslavov*) přes hranice.

Celková hodnota majetku, který jsem zanechal v Maďarsku, je přes 5 000 000 Kč.

Škpt. Hopjan, v. r.

Oznamujem, že:

dňa 10. novembra 1938 po príchode maďarského vojska do obce Hontianske Ďarmoty (Hontianska Vrbica), kde som sa zdržoval (uveriac uisteniam maďarskej vlády, že nikomu nič sa nemôže stať a každý môže svoje zvršky voľne odniesť a zaopatriť) za účelom prípravy mojich včiel na zimu alebo na prevážanie a za účelom odovzdania úradu môjmu eventuálnemu nástupcovi, ktorého maďarské úrady tam preložila, o 11-tej hodine predpoludním v záhrade, kde som pracoval u včiel, prišli maďarskí vojaci ozbrojení bodákmi na boku v počte asi osem. Vyzvali ma, aby som si pripol na kabát maďarskú trikolóru. Odoprel som tak učiniť, odvolávajúc sa pokojne na to, že som slovenským úradníkom preloženým do Banskej Štiavnice. Po dlhej hádke, kde mi vyhadzovali na oči, že Maďarov nenávidím a každého som utláčal, sa vrhli na mňa, fackali ma, bili päšťami do tváre, do hlavy, kopali na zem, kde som sa zvalil premožený bolesťou a zaliaty krvou. Stalo sa to preto, že som sa vydával za Slováka a nie za Maďara. Bol som úplne bezbranný. Veliteľ, ktorému som prípad ihneď ohlásil, prípad nevyšetril. Svedok bitky bol Štefan H., nádenník, obyvateľ v Hontianskych Ďarmotách. Veliteľ maďarského vojska, ubytovaný vo vyprázdnenom notárskom byte v Hontianskych Ďarmotách, mi odkázal, že neručí za moju osobnú bezpečnosť. Po tomto som z obce odišiel.

Ján Z., v. r.
notársky adjunkt

AMZV ČR, PrS., kr. 62, f. 7, č. 166 833.

18

12. november 1938, Dunajská Lužná-Nové Košariská.

Protokol napísaný na žandárskej stanici s Františkom S., predtým kolonistom v obci Blahová, o nútenom vysťahovaní z obsadeného územia.

Protokol

V dobe, keď maďarské vojsko zabrané územie obsadzovalo, konal som vojenskú službu ako záložník v zborovej nemocnici v Brne. Z vojenskej služby som bol prepustený dňa 10. 11. 1938. Keď som prišiel na kolóniu, kolonisti už z nej boli vysťahovaní. Následkom toho na kolónii mi zostal celý môj majetok. Moja manželka Berta odniesla odtiaľ len šaty a periny.

Na kolónii Blahová Dedina (Blahová) zostal celý môj hnutelný i nehnuteľný majetok v hodnote 180 000 Kč.

Iné nemám čo podotknúť.

Protokol po spísaní prečítaný.

strážmajster Živica, v. r.
a strážmajster Houdek, v. r.

František S., v. r.

AMZV ČR, PrS., kr. 62, f.7, č. 179 379/VI-1/38